

Bianca van Strien

Fulltime tante

liefdesroman

Hoofdstuk 1

‘Wat ben jij blij vandaag zeg,’ lachte Vanessa nadat ze haar jongere zus eens goed had bekeken.

‘Arjan heeft me gevraagd of ik volgende week met hem uitga.’ Amber Bos was enorm opgewonden en ze durfde eigenlijk niet te geloven dat het echt was gebeurd.

‘Zo zo, gefeliciteerd,’ grijnsde haar zus. ‘Moet je daarom zo op en neer springen?’

‘Dat zou jij ook doen als je door Arjan was uitgevraagd,’ vond Amber.

‘Nee, dat denk ik niet.’ Vanessa moest nog harder lachen. ‘Hoewel ik moet toegeven dat hij een aantrekkelijke man is.’

‘Laat Friso dat maar niet horen.’ Amber trok haar wenkbrauwen op, maar ernstig kijken lukte haar op het moment helemaal niet. Vanessa trok zich ook niets van haar woorden aan. ‘En wat gaan jullie doen?’

‘Ik heb geen idee.’ Amber haalde haar schouders op. ‘Hij heeft alleen gezegd dat hij me donderdag om half zeven komt ophalen.’ Donderdag, half zeven zou het belangrijkste moment in haar leven zijn.

‘En daar ga je mee akkoord?’ Vanessa keek haar

bezorgd aan.

‘Ja,’ knikte ze. ‘Daarmee ga ik akkoord. Ik ben erg blij dat hij me eindelijk mee uitvraagt. Het gaat vast helemaal te gek worden.’

‘Dat hoop ik dan voor je.’

Amber merkte duidelijk dat Vanessa zich weer zorgen maakte.

‘Hé, het is een date met Arjan,’ grijnsde ze blij. ‘Ik kan me niet herinneren dat er ooit een tijd geweest is, dat ik daar niet op heb zitten wachten.’

‘Dat weet ik wel, misschien dat ik daarom wel een beetje bezorgd ben. Hoe is dat zo ineens gekomen?’ vroeg Vanessa toen, toch ook wel erg nieuwsgierig.

Amber haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik eigenlijk niet eens. Ik was met Svenja naar een feestje en daar was hij ook en zoals wel vaker gebeurde, waren we een beetje met elkaar aan het dansen en flirten en ineens besloot hij dat we volgende week wel eens samen uit konden gaan.’ Eigenlijk was Amber daar nog steeds erg hoteldebotel van, want tot dan toe had hij haar nog nooit mee uitgevraagd en ze had er ook helemaal niet op gerekend. ‘Oh, nee, ik heb me vast als een kip zonder kop gedragen,’ verzuchtte ze ineens, zich ook herinnerend aan die keer dat ze “I was made for loving you” voor hem had

gezongen in een karaokebar. Wat had ze zich daar achteraf voor geschaamd, zeg.

Opnieuw lachte Vanessa. 'Hoezo?'

'Nou ja, ik kon hem alleen maar blij aanstaren en grijnzen, zoals nu ongeveer. Oh man, hij heeft er vast nu al spijt van.' Over de blamage in de karaokebar had ze haar zus niets verteld en daar zou ze nu ook maar liever niets over zeggen.

'Natuurlijk niet. Hij kent je toch al wat langer dan vandaag en bovendien zal je vast niet de eerste vrouw zijn die niet meer weet wat ze doet in zijn nabijheid.' Vanessa kon haar lachen nu echt niet meer inhouden.

'Jouw opmerkingen helpen mij niet echt.' Toch moest Amber ook weer lachen. Natuurlijk had Vanessa gelijk: Arjan trok vrouwen aan zoals stroop vliegen en hij ging heel graag uit, het liefst in vrouwelijk gezelschap. Net zoals gisteren, ging hij graag naar eenzelfde soort evenementen als zij. Feesten waar een live-band te horen was. Hij was ook erg goed bevriend met de man van haar beste vriendin Wilma en daardoor had zij hem ook nog wat beter leren kennen. Als daar tenminste de kans voor was geweest en hij niet teveel door de vrouw van het moment was afgeleid.

Hij was echt klassiek knap te noemen, blond en

zijn ogen waren blauw zoals zij ze nog nooit bij iemand had gezien. Hij wist heel goed hoe hij met vrouwen om moest gaan en gebruikte dat ook schaamteloos om te krijgen wat hij wilde.

De kans dat hij maar één avond met haar uit zou gaan was groot, maar nog was Amber daar enorm blij om en ze zou ervan genieten dat hij aandacht aan haar ging besteden.

‘Laten we het maar eens over iets anders hebben, anders denk ik de hele tijd alleen maar aan donderdag. Waar heb je mijn lieveling verstoppt?’ vroeg ze aan haar zus, omdat ze hoopte misschien weer een klein beetje tot rust te komen, voor ze nog helemaal door zou draaien.

‘Leyanne is op haar kamer, om met haar poppen te spelen,’ antwoordde Vanessa. ‘Blijkbaar heeft ze nog niet gemerkt dat je hier bent.’

Amber liep de trap van het nieuw gebouwde rijtjeshuis op, op zoek naar de drie-en-een-half jarige Leyanne, de dochter van haar zus en zwager.

‘Boehoehoe,’ riep ze nadat ze de deur van de kinderkamer had geopend.

‘Amber!’ riep het meisje blij uit. Ze liet haar poppen voor wat ze waren, sprong op en rende naar haar toe. Amber ving haar blij in haar armen op en draaide met haar een rondje. Dat was het begroe-

tingsritueel wat ze al zo lang Leyanne kon zitten hadden. Even vroeg Amber zich af of ze dat ook nog zouden doen als het meisje al volwassen was. Niet over nadenken, de drie-en-een-half jaar waren al voorbij gevlogen.

Het duurde niet lang voor ze samen met de poppen aan het spelen waren. Amber vond het heerlijk om te merken hoeveel fantasie zo'n klein meisje kon hebben.

'Blijf je eten?' vroeg Vanessa niet veel later, ook zij was naar boven gekomen om mee te spelen. Het was duidelijk dat Leyanne van al de aandacht die ze van de volwassenen kreeg, genoot.

'Ja,' antwoordde Amber zonder te aarzelen. Ongeveer twee keer in de week deed ze dat wel. Bij haar zus, zwager en nichtje was het altijd veel gezelliger dan alleen thuis. Natuurlijk kookte ze ook wel eens voor haar familie, of ze deed de boodschappen. Amber was er erg blij om dat ze nog altijd zo'n fijn contact had met haar zus, dat ze het ook met haar man Friso, die ze zelf ook al tien jaar kende, zo goed kon vinden.

Hoofdstuk 2

‘Wat?’ Langzaam liet Amber zich op een stoel zakken.

‘Uw zwager en zus hebben een auto-ongeluk gehad. Uw zwager is daarbij om het leven gekomen. Uw zus ligt levensgevaarlijk gewond in het ziekenhuis,’ herhaalde de politieagent zijn vreselijke woorden.

‘Nee!’ riep ze uit, terwijl haar hart als een razende begon te kloppen en haar oren begonnen te suizen.

De afgelopen minuten waren als in een droom gegaan. Nietsvermoedend had ze de deur geopend. Ze was zich meteen al naar geschrokken toen ze de twee politieagenten had binnengelaten. Meteen had ze geweten dat ze slecht nieuws hadden. Het was niet de eerste keer dat haar dit gebeurde en even hoopte dat ze een herhaling droomde van die keer zeven jaar geleden, maar het ging niet om haar ouders en broertje, het ging nu om haar zus en zwager. Om Vanessa en Friso.

‘Het spijt me,’ zei de agent zachtjes. ‘U stond in haar telefoon vermeld als de persoon die in het geval van nood moest worden gewaarschuwd.’

‘Dat klopt.’ Nadat ze een keer diep adem gehaald

had, vroeg ze: 'Waar zijn ze? Kan ik ze zien?'

De andere agent die erbij was overhandigde haar een glas water en automatisch dronk ze een slokje.

'Ja, natuurlijk. Uw zus is naar het UMC in Utrecht gebracht,' zei de agent. 'We kunnen u er heen brengen.'

Langzaam stond ze op. 'Dat is niet nodig. Ik heb een auto.' Toen ze op de klok keek zag ze dat het bijna half twee was en de paniek werd een moment nog groter. 'Waar is Leyanne?'

'Leyanne?' vroeg de agent terwijl hij even naar zijn collega keek.

'Mijn kleine nichtje, ze is drie. Was ze bij hun? Waar is ze?'

'Er was geen kind bij, ze waren met zijn tweeën,' antwoordde de collega zachtjes.

'Ze was er niet bij?' Heel kort stroomde er een gevoel van opluchting door haar heen, toen de betekenis daarvan tot haar doordrong. 'Dan is ze nog op het kinderdagverblijf.' De opluchting werd al snel weer verdrongen door de rest van de vreselijke werkelijkheid. Ergens registreerde ze dat de agenten afscheid van haar namen en van één van de mannen kreeg ze een kaartje met een telefoonnummer waar hij te bereiken was, voor het geval ze nog vragen mocht hebben. Vragen had ze nu in ieder geval niet.

Ze moest naar Vanessa. Aan haar zwager Friso wilde ze niet denken. Ook Leyanne moest ze heel even vergeten. Zij was bij de opvang, met haar ging het goed.

Eindelijk in het ziekenhuis aangekomen, werd ze naar de Intensive Care afdeling verwezen. Zodra ze daar haar naam had gezegd, mocht ze naar binnen en banger als nooit tevoren, liep ze naar het bed waarvan werd gezegd, dat haar zus erin lag.

Ze herkende de lange donkerblonde haren op het kussen, maar eigenlijk was er verder weinig herkenbaars te zien, omdat het gezicht nogal blauw was en bedekt werd door verband.

Een paar tellen staarde ze geschokt naar de vrouw. De belangrijkste persoon in haar leven. Haar hand lag boven het laken en voorzichtig raakte Amber hem aan. Daarop gingen de ogen van haar zus even open.

‘Hey Vanni,’ zei ze zachtjes, blij dat er een reactie van haar zus kwam. ‘Ik ben bij je.’

‘Amber?’ fluisterde de vrouw bijna onhoorbaar.

‘Ja, ik ben bij je.’ Snel veegde ze de tranen uit haar ogen.

‘Friso?’

‘Het komt wel weer goed,’ loog ze met een grote brok in haar keel. ‘Wordt snel weer gezond.’

Haar zus lukte het niet haar ogen op de hare gefixeerd te laten, voortdurend dwaalden ze af en na een poosje sloot ze ze weer, waarna ze ze weer abrupt opende.

‘Leya?’

‘Vanessa, ik ga haar straks van de opvang halen, dan blijft ze een poosje bij mij, tot het weer beter met je gaat.’

Weer sloot Vanessa haar ogen, blijkbaar hadden die woorden haar gerust gesteld. Er kwam een arts bij Vanessa kijken en het zorgelijke gezicht van de man beviel Amber helemaal niet. Hij stuurde haar naar de gang en met tegenzin ging ze natuurlijk ook. Op de gang ontdekte ze de politieagent die bij haar geweest was en nog een arts.

‘Mevrouw Bos?’ vroeg de arts aan haar.

Ze knikte even. De man stelde zich aan haar voor, maar meteen vergat ze zijn naam weer.

‘Het spijt me wat er met uw familie is gebeurd, maar ik moet u vragen of u uw zwager wilt identificeren,’ viel hij toen met de deur in huis.

‘Wat?’ Ze begreep niet wat hij bedoelde. Nee, ze begreep het wel, maar ze wilde het niet begrijpen.

De arts herhaalde wat hij had gezegd.

‘Eventueel kunt u ook iemand anders vragen.’

‘Nee, nee. Ik weet niemand anders,’ zei ze zacht-